

щѣвки на малки деца. Малко ли пжти, почти предъ самия бой, гледашъ, цѣлото това море отъ хора, много отъ които следъ малко нѣма да бждатъ живи, изведнѣжъ се раздвижва и зашумява. И защо? — видѣли заякъ. Всички викатъ, смѣятъ се, нѣкои дори се затичватъ да го ловятъ. Нѣщо подобно стана и сега. Цѣлъ взводъ войници се втурнаха и загониха мисиркитѣ. Майорътъ отново вика и се ядосва. И служеше си даже съ твърде енергични фрази. Но той бѣше човѣкъ съ широка душа, нашиятъ дружиненъ командиръ. Въ него буйниятъ гнѣвъ и добродушното и весело разположение следваха едно подиръ друго, като приливътъ и отливътъ на морето. Когато бѣхме вече вънъ отъ селото и всѣки вървѣше на мѣстото си, той неочаквано повърна коня, направи единъ кржгъ, спрѣ се срещу дружината и извика:

— Момчета, виждате ли това, — той широко размахваше ржката си къмъ полето, — всичко това е наше!

После той бутна коня напредъ, приведе едрата си снага надъ него и, доволенъ и усмихнатъ, запуши чибука си. Тѣй просто и сърдечно той прогласи анексията на превзетата вече територия.

III

Крайниятъ пунктъ на днешния ни маршъ бѣше с. Ташла-Муселимъ. Мръкваше се. Надъ